

Ordító egér

Az abaúji Hejce közelében, 2006. január 20-án este, a 783 méter magas Gergely-hegynek csapódott a szlovák légierő An-24-es típusú szállítógépe. A gépen szlovák békefenntartók tértek vissza Kassára Koszovóból, a személyzettel együtt 43 fő. Közülük csak egy élte túl a katasztrófát.

Szlovákia most emléket akar állítani a hejcei áldozatoknak. Szíve joga. Nem firtatjuk, hogy a negyvenkét ember korunk antikrisztusi hazugságáramában „úgyis téves csatatéren” veszett-e el, hogy Domokos István Kormányeltörésben c. híres versét idézzük.

Nem odahaza, hanem itt, Hejcen akarja ezt tenni – rendben van; talán remélhetjük, hogy északi szomszédaink ebből is megtanulják más népek emlékezetének tiszteletét.

Az emlékmű – egy szlovák szobrász alkotása – megörökíti az elhunytak nevét – mi sem természetesebb.

Hanem a mű főalakja a földre zuhant Szent Mihály arkangyal. Ez nincsen rendben. Szent Mihály a holtak védelmezője, a lelkek kísérője: hogyan óvhatná a légi szerencsétlenség áldozatait ilyen állapotában? Az ábra így súlyos gondolatzavar. De ennél nagyobb baj, hogy a főangyal lezuhant. Ki lökte őt le? Őt, aki legyőzi a Sátánt, kiveri az égből (János Jelenései, 12, 7. skk.)? Lesújthatja őt egy pilóta hibája? A Gergely hegy, sőt a Himalája, a NATO, ezer rakéta, őt, aki a pokol fejedelmén is győzedelmeskedik, aki a Mindenható után a legnagyobb erő a Mindenségben?

Ő legyőzhetetlen. Azért, mert a szeretet és az Úr iránti engedelmisség derűs tökéletese. (Ez nekem személyes tapasztalatom, lásd: Cz. G.: Titkos könyv.) Csak e két ponton támadható – mert nincs neki több vonása – ám mit tud kezdeni a derűs szeretettel és engedelmisséggel a világ összes, egyesített természeti, katonai, politikai ereje? Mit egy kicsi – vagy hatalmas! – ország politikai melldőngetése, bármely művész ügyeskedése?

Az emlékmű úgy, ahogy van, egyenesen az Ég elleni idétlen támadás. Tudjuk, az Égnek mit sem árthat az ilyesmi, éppen ezért nevetséges ennek a szerencsétlen végű, apró katonai-politikai eseménynek ilyen léptékű távlatba helyezése.

A szoborról készült fényképek tanulmányozása arra enged következtetni, hogy alkotójuk technikai értelemben jól fölkészült szakember, aki bizonyára valamennyire utána nézett az angyalokról, és különösen a Szent Mihályról szóló „keresztény szakirodalomnak” is. Hogy megimádkozta-e munkáját, arról nincs adat, de a mű egyértelműen állítja, hogy nem.

Az előbbiek egybecsengően sugallják azt a következtetést, hogy a szobor karikatúra. A szlovák legénykedés kigúnyolása, ami – rossz művek szokása szerint – persze széles sávban árt, mert sértegeti az összes keresztényt, sőt a muzulmánokat is.

Szent Mihályhoz nem ér föl.